

nem, multa facta esse miracula: Ergo vel indè
eam ut piam & Deo gratam stabiliri.

97. Quamquam verò inficias minimè imus, ad
memorias & sepulchra martyrum, & aliorum
Sanctorum edita fuisse miracula, plura tamen fi-
cta, quam vera: non tamen statim fuerit conse-
quens, ab ipsis sanctis, eorundemq; reliquijs ea
fuisse edita.

98. Quod si enim vera illa fuerunt miracula &
eùm causa eorum efficiens est Deus ipse: Causa
finalis: non invocatio sanctorum, non cultus reli-
quiarum: Sed Confirmatio illius doctrinae, quam
in vita illi sunt professi, & suo sanguine contestati.

99. Sin fictitia fuerunt miracula, illusionibus Sa-
tanicis ex permissione divinâ, hominibus obiecta:
Quid quæso ea ad confirmationem Articuli fidei?

100. Obvertunt & illud: Vivorum mutuas pro-
ces implorari à fidelibus: Quid nò ergo liceat de-
functorum intercessionem efflagitare?

101. Sed diversissima est facti utriusque ratio:
Primum illud præceptis nititur. 1. Tim. 2, 1. Iac. 5, 6.
promissionibus gaudet. Gen. 20, 7. Ioh. 42, 8. Ex-
emplis constat: Abrahæ pro Sodomitis: Gen. 18. Pau-
li pro socijs in nav. Act. 27. Hoc verò posterius ni-
hil tale habet.

102. Concludimus ergo Cultum sive Invocatio-
nem sanctorum, Scripturis Sacris repugnare &
Orthodoxæ & veteri Antiquitati adversa-
ri, multis denique statum ac sacrilegiorum
scatere erroribus. Tibi